

Rīgas Sv. Jāņa
evanģēliski luteriskās

Draudzes Vēstis

• RĪGAS SV. JĀŅA EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE •

2022. gada oktobris, Nr.76

*„Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu,
sakrautītu un pārparim ejošu mēru jums iedos
jūsu kļēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojat,
jums atmēros.”*

~Lk 6:38~

**Kas pavēl zālei augšup augt?
Kas pavēl kokiem plaukt?
Es gribu stāvēt Viņam klāt
Un Viņu godināt!**

~Leonīds Breikšs~

Mācītāju uzrunas

Jāņa 4:35–36 *Vai jūs nesakāt: vēl četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? – Redziet, Es jums saku: paceliet savas acis un skatīties druvas, jo viņš ir baltas pļaujai. Jau pļāvējs dabū algu un vāc augļus mūžīgai dzīvībai, lai kopā priecātos sējējs un pļāvējs.*

Mīļotie māsas un brāļi Kristū!

Pļaujas svētkos mēs pateicamies Dievam mūsu Radītājam, par to, ka Viņš ne tikai mūs ir radījis, bet ka žēlastībā mums dod to, kas ir vajadzīgs mūsu laicīgajai dzīvei. Zemnieks, kas iesējis sēklu vai stādus, ir varējis ievākt jauno ražu ne tikai sev, bet arī pilsētniekiem. Mēs baudām to, ko cits sējis un cits pļāvis.

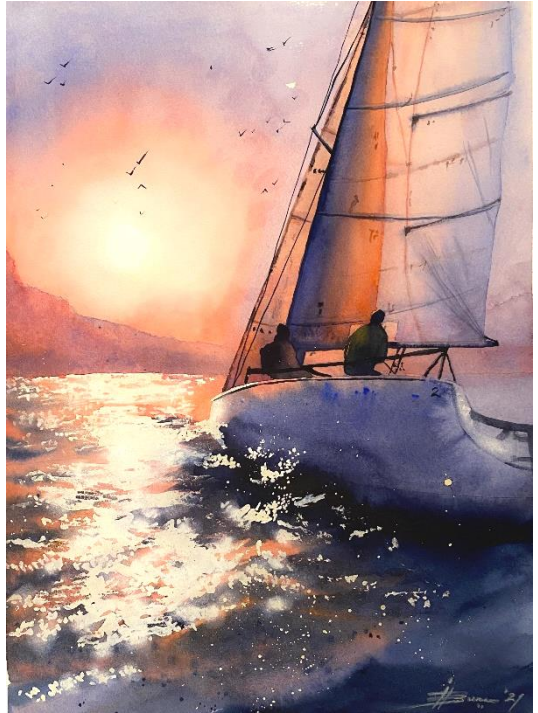
Tāpat ir arī garīga sēja un garīga pļauja. Kāds sējis Kristus vārdus cilvēku sirdīs caur sludināšanu un mācību, kāds vāc šī darba augļus – draudzē uzņem Dieva ļaužu darba rezultātu – jaunatgrieztos Kristus ticīgos.

Mēs pateicamies un priecājamies Dievam par katru māsu un brāli Kristū!

Tad nu nemitēsimies sēt Dieva vārdus, jo kas sēj Garā, tas pļaus no Gara mūžīgo dzīvību. Tāds mums ir Dieva apsolījums.

Sirsnīgi sveicu Pļaujas svētkos!

Mācītājs Ingus Dauksts

Mācītāju uzrunas

Daudzi viņa mācekļi, to dzirdēdami, sacīja: “Šie vārdi ir pārāk smagi. Kas tajos var klausīties?” Jēzus, zinādams, kādēļ viņa mācekļi kurn, sacīja viņiem: “Vai tas jums ir par apgrēcību? Bet, ja jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu uzkāpjam tur, kur viņš bija iepriekš, ko tad? Gars dara dzīvu, miesa nelīdz nenieka. Vārdi, ko es jums runāju, ir Gars un dzīvība. (Jņ.6:60–63)

Dieva raža

Šajos Pļaujas svētkos es aicinu atskatīties uz Dieva darbu un tā augļiem mūsu draudzē. Dieva Gara darbs ir cieši saistīts ar lielo Dieva Atklāsmi, kuru mēs lasām Bībelēs. Tas ir saistīts ar Bībeles uzstādījumu par skatuvi, uz kuras ir šī pasaule, mēs, mūsu draudze un viss, ko redzam visapkārt – gan nejaukās lietas, kas saistītas ar grēkā krišanu, gan mūsu pašu grēkošanu. Cilvēks ir kritis grēkā un visas paaudzes nes sevī šo grēkā krišanu. Tā caur cilvēku šajā pasaulē ienāk ļaunums un nāve. Tā ir tā neglītā daļa no Bībeles stāsta.

Tad uz skatuves parādās jauna aina. Dievs iesāka cilvēces glābšanu. Dieva Gars nāk. Tas nāk arī mūsu draudzē un glābj cilvēkus no garīgas tumsas un nāves. Mēs evaņģēlija tekstā lasām, kā tad Dievs Svētais Gars pie mums nāk. Jēzus saka: “*Vārdi, ko es jums runāju, ir Gars un dzīvība.*” Varbūt mēs neesam raduši uz Bībeles tekstu tā skatīties, bet Dieva Vārds ir Gars un dzīvība. Caur šiem vārdiem, kurus bieži vien nevar aptvert tikai ar miesīgu prātu, šajā pasaulē ienāk Dieva Gars un dzīvība. Tas liek noprast, kā tad Kungs Svētais Gars darbojas un nes Savu ražu mūsu Rīgas Svētā Jāņa draudzē.

Draudzē jau ar zināmiem un ierastiem bals tembriem izskan Dieva Vārda pasludinājums no kanceles vai altāra. Draudze, to dzirdot un pārdomājot, saņem Svēto Garu un dzīvību. Caur pasludinātajiem vārdiem cilvēks no absolūtā grēkā kritušā stāvokļa top Dieva Gara glābts. Kur miesa nelīdz nenieka, tur kopā ar Dieva Vārdu nāk Dieva Gars. Un Viņš dara dzīvu.

Šī Svētā Gara nākšana – tas ir kas tāds, kas notiek Dieva Vārdam izskanot! Kad cilvēks nenoraida, bet uzņem to, ko Kristus sludināja, tas šajos vārdos uzzina par Dievu un ierauga sevi iepretim Viņam. Tur cilvēks iemanto kādu īpašu piederību Dievam. Lai arī šis cilvēks jau būtu gados, viņš sevī atpazīst to pazudušo dēlu vai meitu, par kuru Jēzus stāstīja Savā

Līdzībā par pazudušo dēlu. Un redzi, tas cilvēks ir gatavs nākt pie Debesu Tēva. Un Tēvs tam piedod visus viņa grēkus.

Tad iznāk, ja Dieva Gars darbojas pie tevis, un tu nenoraidi Viņa vārdus, tad arī pie tevis Dievs nes Savu ražu. Gluži kā Jēzus sacīja: “*Ja jūs paliekat manos vārdos, jūs patiesi esat mani mācekļi un jūs iepazīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.*” (Jņ.8:31)

Dieva Gars darbojas draudzē caur Dieva Vārdu, bet tas vēl nav viss. Mēs lasām, ka Dieva Gars darbojas arī caur sakramentiem. Arī caur Svēto Vakarēdienu vai Kristību Dievs gādā Savu ražu. Arī par to Kristus liecināja: “*kurš nepiedzimst no ūdens un Gara, nevar ieiet Dieva valstībā!*” (Jņ.3:5) Tas ir Dievam raksturīgs. Viņš lieto vienkāršas, visiem pieejamas un ikdienā sastopamas lietas, kādam īpašam uzdevumam. Ūdens, vārdi, maize un vīns. Dieva Vārds pasludina kristāmajam: “Kristus dēļ Tavi grēki ir piedoti!” un ūdens kā zīme grēkus nomazgā. Un vēl viens bērns kļūst par Debesu Valstības mantinieku.

Tas Dieva Gara darbs un tā Viņa raža nāk caur vēl kādu Kunga Kristus ražu, kuru Viņš ievāca pirms 2000 gadiem, savākdams visus mūsu grēkus pie krusta. Dieva Gars nāk ar vārdiem, ūdeni, maizi un vīnu, lai pasniegtu šo Kristus brīnišķīgo žēlastības dāvanu. Tad iznāk, ka draudze ir tā vieta, kur šī Dieva ievāktā raža kā svētība tiek izdalīta. Tā nu vēl šodien, Dieva Vārdam izskanot, Kristus dāvanas izdalot, Dieva Gars turpina Savu darbu un galā ievāc arī Savu ražu – mūs pašus kā zemes augļus Debesu Valstībai. Āmen.

Mācītājs Gints Graudiņš
2022. gada Pļaujas svētkos

Mācītāja vēstule

Pļaujas svētki. Lieliem un maziem.

Jēzus – “Bet to es saku: kas sīksti sēj, tas arī sīksti pļaus; un, kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību. Ikviens lai dara, kā tas savā sirdī apņēmies, ne smagu sirdi vai piespiests; jo priecīgu devēju Dievs mīl. Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums arvienu ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekoši paliek pāri labiem darbiem.” 2.Kor. 9,6–11

Šie ir vieni no senākajiem cilvēku svētkiem, kuru pazīmes atrodamas visās zemēs un tautās. Mēs tos saucam par Pļaujas svētkiem. Un arī par Pateicības dienu, jo šajā dienā mēs sakām Dievam paldies par visu, ko Viņš mums devis un laba darījis.

Teikt paldies – tas nozīmē patiesi novērtēt to, kas tev ir iedots. Ja jūs saņemat dāvanu un uzreiz metaties plēst nost papīrus un skatīties, kas tur ir iefīts, ka pat aizmirstat pateikt paldies – tad varbūt vairāk jums dāvanas nenesīs...?

Ko sēsi – to pļausi – tā saka tautas sakāmvārds, un mēs redzam, ka tas ir pamatots Dieva vārdos, kurus mēs lasījām. Sēšana – tā ir pamatu likšana nākamajai ražai, kas mūs turpmāk uzturēs. Mēs sējam pavasarī un arī rudenī, piemēram, zemenes jau ir iestādītas, lai nākamajā vasarā varētu izaugt garšīgas ogas!

Jautājums bērniem: – Vai jūs vasarā ēdāt zemenes?

Atbilde: Jāāāāā!

Jautājums: Un ravējāt, stādījāt jaunos stādus?

Atbilde: Jāāā... nēēē...

Redziet, lai tiktu pie kaut kā laba, tāpat kā pie garšīgām ogām, mums katram ir savā laikā jāsēj, jāliek pamats nākamajai dzīvei. Bērni šādus pamatus liek mācoties, nu kaut vai to, kā un kad ir jāstāda, lai izaugtu laba raža! Bet kā ir ar mums, lielajiem? Vai mēs šīs zināšanas par labā pamatiem neatstājam bērniībā? Dieva likumi uztur mūsu dzīvi visu mūžu, lai tie palīdzētu, tie ir jāatceras arī svētkos! Svētīgu Jums Pateicības dienu un priecīgus Pļaujas svētkus!

Es Jūs sirsnīgi sveicinu rudenīgā noskaņā –
mācītājs Juris Zariņš

P.S. Liels prieks bija visus Jūs redzēt Baznīcas dienas koncertā un Andra Blūma Uzticības apbalvojuma saņemšanā! Paldies par visiem sveicieniem un laba vēlējumiem! Dievs tos piepilda tik, cik ir Viņa prāts. :) Bet tas ir bezgalīgs.

Svētrunas pieraksts

Bagāti Dievā

Lūkas ev. 12:13–21 *Tad kāds no ļaužu pulka sacīja Viņam: "Mācītāj, saki manam brālim, lai viņš dalās ar mani mantojumā." Bet Viņš tam atbildēja: "Cilvēk, kas Mani iecēlis jums par tiesnesi vai mantas dalītāju?" Un Viņš tiem sacīja: "Uzmanait un sargaities no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tam, ka viņam ir daudz mantas." Un Viņš stāstīja tiem līdzību, sacīdams: "Kādam bagātniekam viņa lauki bija nesuši papilnam augļu. Un viņš sāka pie sevis spriest: ko es darīšu, jo man nav, kur savus augļus likt. Un viņš turpināja: to es darīšu – es noplēsišu savus šķūņus un uzcelšu lielākus un tur savākšu visu labību un mantu, un sacīšu savai dvēselei: dvēsele, tev ir lieli krājumi uz ilgiem gadiem, atpūties, ēd, dzer un līksmojies. Bet Dievs uz viņu sacīja: tu, bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli. Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis? Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav bagāts Dievā."*

Cilvēks, kurš lūdza Jēzu nokārtot mantiskās lietas, iesāka nopietnāku Jēzus mācību nekā tikai par mantojuma vai citu darba augļu godīgu sadalīšanu.

Mūsdienās Rietumu pasaulē baznīcu iesaista sociālā taisnīguma sasniegšanā, kas kā sociālistu organizācija grib citu mantu sadalīt tiem, kuriem nepietiek. Problēma nav mudināt ziedot trūcīgajiem, aicināt bagātos dalīties ar savu mantu. Ja bagātais nāk Dieva draudzē, ja viņš ir kristietis, viņam ir jāsaņem šāds pamudinājums un jādalās ar savu bagātību, rūpējoties par tiem, kuriem nav, jo Dievs viņam ir devis daudz. Mēs zinām, ka cilvēks nedzīvo no tā, ka viņam ir daudz mantas. **Cilvēks dzīvo no tā, ko Dievs viņam dod, no Dieva Vārda un Dieva Gara.** Ir veltīgi runāt uz pagānu bagātniekiem, spiežot viņus dalīties ar mantu, vai izveidot sociālistu organizācijas, kuras atņem šiem bagātajiem mantu. Baznīcai jāizvairās no šādām lietām, mēs neesam mantas dalītāji, tāpat kā Jēzus nav mantas dalītājs.

Jēzus nav nācis šos neticīgos grēciniekus tiesāt, tāpat kā Viņš nenāca mūs tiesāt. Visos laikos gan mantiniekī, gan paši tuvākie, brāļi un māsas, ir visādi cīnījušies un krāpušies ar mantojumiem. Tam domātas zemes tiesas, kas iztiesās šos gadījumus. Jēzus nav nācis pasauli tiesāt, bet glābt, un

viena no lietām, kas ļoti **traucē cilvēku dvēselēm nākt pie Dieva, pie Jēzus, ir mantkārtība.**

Kalna svētrunā Jēzus runāja uz mācekļiem un uz citiem klausītājiem, – **“kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.”** Un Viņš teica, ka ir

iznīkstoša manta, ko rūsa samaitā, piemēram, metāls, tad ir manta, ko kodes sagrauž, tās ir drēbes. Tolaik drēbes bija dārgas, bieži vien kodes sagrauza to, ko bagāts cilvēks bija nolīcis savā lādē vai grozā un domājis, ka viņam būs daudz apģērba. Bija arī zagļi, kas raka zem mūriem, jo ēkā nebija dziļu pamatu, tās parasti bija izveidotas no māla un zariem, kas bija kopā sajaukti. Retākos gadījumos bija ķieģeļi, parasti apdedzināti, vieglāk sagraujami. Tādēļ Jēzus brīdināja, ka rūsa un kodes mantu maitā, zagļi rok un nozog tavu mantu.

Kur paliek manta, kuru tu tā esi krājis? Tā ir iznīcīga. Tāpēc Viņš aicināja – **gādā jiet sev naudas makus, kas nepaliek veci, neizsīkstošu mantu debesīs.** Šeit šī mācība atkal tiek atkārtota. Jauneklis nāk pie Jēzus nevis, lai saklausītu mūžīgās dzīvības vārdus, bet lai Jēzus piespiestu brāli dalīties. Mēs arī atceramies daudz simpātiskāku gadījumu – Marta un Marija. Tur nebija mantas dalīšana, bet sūdzēšanās – saki manai mātai, lai viņa man palīdz. Šeit ir līdžīgi – saki manam brālim, lai dalās ar mantu.

Iespējams, ka tas brālis, uz ko viņš norādīja, bija šai Jēzus klausītāju pulkā, un gluži kā Martas un Marijas gadījumā, **Jēzus norādīja, kas ir svarīgāks** – ne ēdiens mielasta galdam, bet tas, ka **jūs Mani klausāties.** Tā ir labā daļa, to neviens neatņems; ne Marijai, ne Martai, ne citiem mācekļiem. Līdžīgi arī šajā gadījumā, viņam būtu vajadzējis būt aizkustinātam par tiem vārdiem, ko Jēzus mācīja.

Vai bieži Dieva Dēls no debesīm nāk? Vai bieži Kristus nāk uz zemes? Nē. Vienreiz. Tas ir īss brīdis. Tikai trīs gadi, ko Jēzus pavadīja savā kalpošanā, sludināja Dieva vārdus, rādīja Dieva zīmes, izdzina ļaunus garus, dziedināja slimos un augšāmcēla mirušos. Pēc šīs trīs gadu kalpošanas Viņš pie krusta nomira par mūsu grēkiem. Tas ir īss laiks. Ja kāds ir saslimis un ārsts pasaka – te nav daudz palicis, tad ir jautājums, vai krāt mantu uz zemes, vai krāt to mantu, kas debesīs līdzi ies. Jēzus jau arī nekad šiem

cilvēkiem nedeva patīkamāko un vieglāko atbildi. Bagātajam jauneklim Viņš teica – *izdali mantu nabagiem un seko Man*, bet šim cilvēkam, kurš pat tik dziļi nedomāja kā bagātais jauneklis, Viņš vienkārši atbild ar vārdiem – *kas jums Mani iecēlis par mantas dalītāju?*

Dievs nav sūtījis Savu Dēlu pasaulē tiesāt un dalīt, bet glābt. Jā, glābt viņa brāli, kurš negrib dalīties mantojumā, un glābt šo skaudīgo, nenovīdīgo jaunāko brāli, kurš grib dabūt mantojumu, kuram nav svarīga mūžīgā dzīvība un mirušo augšāmcelsšanās, nav svarīga Dieva tiesa. Tāpēc Viņš stāsta šo līdzību visiem, arī vecākajam brālim, šim, kas sūdzējās, visiem apkārtējiem un arī mums.

Ir svarīgākas lietas dzīvē par mantu, mantas uzkrāšanu, savas dzīves nodrošināšanu, un arī par atpūšanos un līksmošanos. Senos laikos cilvēkiem bija diezgan daudz svētku, – viņiem bija ļoti smags fizisks darbs un kaut kad vajadzēja atpūsties. Mūsdienās mēs strādājam fiziski mazāk, tāpēc arī to svētku dienu mums nav tik daudz. Bet būtiskākais svētku dienās ir vienmēr nākt pie Dieva, lai nebūtu tā, ka atpūta ir, kā bagātnieks sacīja: „*tev ir lieli krājumi, atpūties, ēd, dzer un līksmojies.*” Ja cilvēkam atpūta ir šāda, tikai šāda, tad tā ir elku dievu kalpošana, jo trešais bauslis norāda – svēto dienu svētīt būs, un to svētī ar to, ka cilvēki dzīvo no katra Vārda, kas iziet no Dieva mutes.

Arī mums ir **svētku diena, kad esam draudzē, lai Jēzus Vārdu uzklausītu**, Viņa mācības Vārdu saņemtu, lai tiktu Viņa svētīti. Tā, lūk, Jēzus mūs mācīja, un tā tad Jēzus parāda šo cilvēku kā tādu, kuram ir stipri paveicies, tik liela raža, kāda nav bijusi nekad, "treknie gadi"... Kas ir galvenais – šeit netiek nonicināts šī cilvēka prāts, kas saka, ka vajag lielākus šķūņus, netiek nonicināts tas, ka cilvēkam ir veicies, viņš ir saņēmis negaidītu ražu, jo, saprotams, kurš var nodrošināt ideālus apstākļus labībai, jo tie ir atkarīgi tikai no Debesu Tēva. Būtiskākais ir tas, ka šis cilvēks nepaļāvās uz Dievu, bet paļāvās uz to, ka viņam ir daudz mantas, jo jaunajos šķūņos, ko viņš uzbūvēja, viņš salika ne tikai labību, ievērosim, viņš sacīja – es noplēsišu savus šķūņus, uzcelšu lielākus, un tur savākšu visu labību **un mantu**. Viņam ir tik daudz mantas, ka ne vairs mājās, bet jaunā šķūnī visu vajag salikt. Tā tad viņam ir daudz pārpalikumu.

Otrs, viņam ir **saruna ar sevi**, – mums var ienākt galvā visdažādākās domas; galvenais, lai mēs nerunātu visu, ko domājam, un nedarītu visu, ko domājam. Ja cilvēks runā visu, kas ienāk prātā, viņš visticamāk būs

nepatīkams apkārtējiem cilvēkiem. **Mēle ir bīstama lieta**, – cilvēkam pavērās mute un viss, jau pateica to, kas pēc tam jānožēlo, pasacīja to, kas sabojā attiecības, aizvaino, tas notiek ļoti ātri. Tātad, nevar visu to, ko domā, teikt. Kāpēc? Tāpēc, ka lēnprātībā pateikts vārds ir izsvērts. Jo mēs atzīstam, ka mūsos, cilvēkos, ir sirdī iekšējs ļaunums – grēks, un šis grēks mūs spiež darīt lietas, kas ir Dievam netīkamas, un arī daudziem cilvēkiem netīkamas. Izrunāt vārdus ir tik viegli, tas neprasa lielas pūles. Bībelē rakstīts, ka tas ir kā elles uguns, kas aizdedzina visu cilvēka dzīvi. Ir **jāvaida savas sirds domas**, un nedrīkst visu, kas ienāk prātā, tūlīt pateikt citiem. Tāpat tas ir arī ar darbiem, jo nedrīkst visu darīt, kas ienāk prātā. Viss ir jāizvērtē ar Dieva vārdu. Tas ir Gara auglis – lēnprātība, atturība, pacietība un laipnība, tas, kas dara cilvēka izturēšanos un viņa valodu tīkamu. Mēs neesam domāti, lai izrādītu savu tumšo iekšieni. Mēs esam aicināti **parādīt to gaišo**, Gara darbību mūsos. Nevajag grēku rādīt, vajag rādīt to, ko Svētais Gars dara pie mums. Savu grēku mēs nesam Dieva priekšā un atzīstamies tajā, lūdzam Kristus vārdā piedošanu un to arī saņemam.

Taču apkārt, tuvākajiem, draudzē un pasaulē mēs esam Kristus rādītāji, rādām labāko. Kāds gan teiks, vai tad tā nav liekulība? Nē, tā nav liekulība. Liekulība ir tad, ja mēs sakām, – mums nav grēka, mēs negrēkojam, bet tomēr to darām. Mēs netīrumus neceļam galdā pusdienās, tāpēc arī grēku neizrādām cilvēkiem – ne vārdos, ne arī savos darbos.

Ir svarīgi, ko mēs domājam un ko mēs darām ar savām domām. Šim cilvēkam tā lielākā problēma ir šī nopietnā iekšējā saruna ar sevi, viņš nerunā ne ar vienu citu, bet **Tas Kungs zina cilvēka domas** pa gabalu, Viņš zina šīs cilvēka iekšējās sarunas ar sevi pašu, kurās izvērtējam, ko darīt, ko nē.

Dievs atklāj, kas šim cilvēkam patiesībā bija svarīgākais. Nav nozīmes, ka viņš piederēja Izraēla tautai, ka viņš bija Ābrahāma pēcnācējs, bet viņa sirds nebija ar Izraēla Dievu, nebija pie Radītāja. Viņa **sirds bija pie šīs dzīves labumiem**, un tāpēc viņš sacīja – manai dvēselei ir krājumi uz ilgiem gadiem. Dvēselei krājumi! Vai dvēseles krājumi ir mieži un kvieši vai apģērbs? Vai mūsdienās šīs dažādās un interesantās elektroniskās ierīces, smalks auto, privātmāja labā rajonā un liels bankas konts? Vai tas ir tas, ko dvēsele grib? Vai tie ir dvēseles krājumi?

Lūk, kur parādās viņa **neprāts!** Tāpēc Dievs viņam saka – neprātīgais! Jo viņš uzskata, ka dvēselei ir vajadzīgas ēdamas, taustāmas, skatāmas un baudāmas lietas.

Ēd, dzer, un līksmojies! Tas ir neprāts! Protams, šinī pasaulē ir daudz neprāta. Neprāts palielinās visā pasaulē ļoti strauji. Viens no mācītājiem teica – iespējams, ka tas ir Dieva sods par to, ka cilvēki atmet Dievu, tāpēc neprāts vairojas. Vēstulē Romiešiem 1.nodaļā rakstīts, ka viņi savā sirdsprātā ir kļuvuši tukši. Viņi dara neprātīgas lietas, kuras nepiederas, pret dabīgas. Iemesls ir tādēļ, ka viņi ir atmetuši Dievu, un Dievs to viņiem atļāva, tāds ir rezultāts. Cilvēki dara grēkus, kas viņiem patīk, un Dievs viņiem atļauj darīt šos grēkus, Viņš neievēro šos grēciniekus. Apustulis Pāvils raksta, ka daudzi no šiem grēkiem, ko cilvēki dara, ir jau **sods cilvēkam** pašam par sevi. Viņi tikai nesaprot, ka viņi ir pamesti, atstāti, lai viņi ar grēka sūrumu pieēstos, lai nekad nebūtu apmierināti. Sods par nomaldīšanos no Dieva bieži vien ir, ka Dievs atļauj viņiem grēkot, viņus neierobežojot. Mēs zinām, kāds rezultāts tam ir – tā ir nāve un tā ir elle. Lūk, šis cilvēks ir **elles kandidāts**, jo viņš domā, ka ēšana un dzeršana, un līksmošanās, ir tas, kas ir vajadzīgs. Kāpēc?

Atcerēsimies citu stāstu – par bagāto vīru un nabago Lācaru. Bagātais

vīrs ģērbās ikdienas smalkā audumā, bija dzīrēs un līksmībā. Nabaga Lācars varēja ēst tikai ēdiena atliekas, par ko cīnījās ar suņiem. Kad Lācars nomira, viņš nenonāca ellē, bet nonāca paradīzē. Bagātais dzīvoja tīrībā, greznumā, baudīja dzīvi, jā, viņš burtiski teica – mana dvēsele līksmo, priecājas, ēd un dzer. Un viņš nonāca ellē, un teica – šajās liesmās es ciešu sāpes, varbūt Lācars varētu atnākt un iedot ūdens lāsīti. Ābrahāms viņam atbildēja, sacīdams, tu šajā dzīvē saņēmi visu labo, bet Lācars ļauno – tagad notiek otrādi, viņš tiek iepriecināts, bet tev ir jācieš.

Kādēļ šis neprātīgais bagātais, kurš runā ar savu dvēseli, ir priecājies, ēdis, viņam ir bijuši krājumi ilgiem gadiem, kādēļ viņš ir elles kandidāts? Ir vēl sliktāki cilvēki nekā šis, mūsdienās tādu ir ļoti daudz. Ja mēs domājam par dievkalpojuma aktīviem apmeklētājiem kristīgajā draudzē vēl pirms kovida, pēc cilvēku sniegtiem datiem par draudžu apmeklēšanu, biju secinājis, ka apmēram 2% no Latvijas iedzīvotājiem svētdienā apmeklē dievkalpojumu. Tas ir ļoti maz, tā ir **pagānu zeme**. Iespējams, ka tagad vēl mazāk apmeklē svētdienas dievkalpojumu. Starp šiem, kas apmeklē svētdienas dievkalpojumu, nav

garantija, ka visi ir kristieši. Jo ir kādi, kas apmeklē, jo viņiem nav ko citu darīt; kādi, kurus radnieki spiež, un viņš negrib parādīt, ka ir bezdievīgs, tādēļ viņš izliekas par ticīgo. Tādi gadījumi ir vēl joprojām, lai gan to kļūst mazāk. Tad ir kādi, kas Kristus evanģēliju pilnībā nesaprot, viņi nāk uz baznīcu, bet ir pilnībā neticīgi. Viņi ir cītīgi dievkalpojuma apmeklētāji, bet vēl joprojām nezina, ka Kristus ir miris par viņu grēkiem. Uz baznīcām nāk arī cilvēki, kas domā, ka viņi negrēko, kaut gan Bībelē skaidri un gaiši ir rakstīts, ka visi ir grēkojuši, un tas, kas saka – es negrēkoju, ir melis. **Cik maz cilvēku patiesībā savu ticību apliecina**, par kuriem varētu teikt – tie ir kristieši mūsu zemē. Bezprāts ir milzīgs. Cilvēki tiešām grib dzīvot no dienīškās maizes, no atpūtas un no izpriecām.

Bet, redzi, Dievs šo spriedumu pasaka – bezprātīgais, tev atņems tavu dvēseli! Vai tas būs šonakt vai šodien, vai pēc kādiem gadiem, mēs nezinām. Ir viens jautājuma – ko tev līdzēja tas, ko tu krāji? Nebūtu nekas, ja viss krātais aizietu prom, un tu nonāc debesīs. Bet problēma ir, ja tā ir tava vienīgā manta, ja tev nav mantu debesīs, tev nav grēku piedošanas, tev nav Svētā Gara augļu un tev nav labu darbu. Tev ir tikai viss sev, sev, sev... manai īpašajai dzīvei, vienai vienīgajai, tad arī ir šis spriedums – **tu saņēmi šinī dzīvē visu, ko gribēji, bet tev nebija laika mūžīgām lietām, Dieva m.** Tev nebija laika grēku piedošanai, tev nebija laika svētai dzīvei, jo tu pat to ienīdi. Tev nebija laika labiem darbiem, jo vienmēr vajadzēja mantu kaut kur nolikt, kaut ko saglabāt un kaut ko iegādāties. Baznīcas aicināja tevi ar zvaniem uz dievkalpojumu, tu dusmojies, ka tevi modina augšā, vēlāk sapīcis devies uz lielveikala centru, lai kārtējo reizi kaut ko iegādātos, vai uz kādu izpriecu vietu, vai pie saviem draugiem, lai visu dienu pavadītu jautrībā – jautrībā ēdot, dzerot un piedzeroties, kā to bieži var novērot. Tie cilvēki nav bagāti Dievā, tāpēc viņiem nav nekādas daļas gar Dievu. Viņi arī saņem to, ko bagātais vīrs stāstā par Lācaru, to, ko ir pelnījuši.

Kā tad būt bagātam Dievā? Daudzi domā, ka tas ir kaut kas līdzīgs, kaut kas krājams specifiskā veidā. Lielākā daļa domā, cik man daudz labu darbu ir jādara, lai es būtu bagāts Dievā. Tad mēs neesam atkal Jēzu sapratuši. Dieva vārdi, Jēzus, taču skaidri saka, ka no cilvēka sirds iziet visāds ļaunums. Apustuļi runā par to, ka visi esam grēkojuši. Apustuļi māca, ja mēs sakām, ka mums nav grēka, tad mēs tikai melojam sev, mūsos nav nekādas patiesības. Kā šāds cilvēks var būt bagāts Dievā? Ja viņā mājō ļaunums, ja viņš grēko, bieži vien ir melos, kā tas ir iespējams? Atbilde ir

šāda: “... lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.”

Viss iesākas ar Jēzus uzklaušīšanu, tad nāk ticība. Kad cilvēks sāk runāt, tad, kad viņš sāk liecināt par sevi, stāstīt savu pasaules izpratni, rādīt savus darbus, savu attieksmi pret pasauli, pret cilvēkiem, pret Dievu, pret Jēzu, tad mēs viņu pamazām sākam iepazīt. Šo vārdu dēļ, un arī to darbu dēļ, ko viņš dara, mēs sākam viņam uzticēties.

Un tāpat arī ar Jēzu – **mēs uzklaušām Viņa vārdus**, mūsos rodas uzticēšanās. Ne uzreiz. Es nezinu cilvēkus, kas uzreiz noticētu Jēzum un tad arī būtu palikuši baznīcā ilgi, līdz mūža galam. Tāpēc, ka cilvēks, kurš tikko kaut ko jaunu izdzirdējis, tūlīt notic, tas pārsvarā ir nenopietns cilvēks, jo tas ir kā tad, ja pie viņa pēc dažām dienām atnāk musulmanis, un viņš kļūst par musulmani, tad atnāks krišnaīts, viņš kļūst par krišnaītu, – tādi aši pārlēcēji, kas tic visam, ko saka, tie nepaliek pie Kristus. Ticība izveidojas, ja tu uzklauši Dieva vārdus, ja tu pamazām sāc viņus saprast. Ir viens brīdis, kad tu saproti, es lasu šo Jauno Derību, un es to nelasu vairs kā pasaku grāmatu, es pilnīgi dzirdu savā garā, ka Jēzus runā. Jēzus runā šodien uz mani.

Cik labi, ja kāds lasa šodien, un Dievs uz viņu sacīja, šie ir Jēzus vārdi: tu bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli. Un tajā brīdī tu saproti – es, es esmu šis neprātīgais, kam es savu dzīvi veltu, pēc kā es tiecos? Kādas lietas es risinu savā dzīvē?

Ja es secinu, ka es neesmu bagāts Dievā, lūk, Jēzus deva pamācību, kā kļūt. Viņš teica – **svētīgi ir garā nabagie, jo tiem pieder Debesu valstība**. Svētīgs es kļūstu tajā brīdī, kad ticu Jēzus vārdiem par savu cilvēka būtību, ka es esmu tas grēcinieks, no kura sirds ļaunums nāk, ka es esmu tas, kas savā sirdī iekāro, nogalina, ka es esmu tas grēcinieks, ko Dieva Dēls ir nācis glābt. Es un neviens cits. Tanī brīdī mēs atzīstam sevi par garā nabagiem. **Es neesmu nekas Dieva priekšā**. Es esmu tukšinieks, man nav nekādu mantu debesīs, man nav nekādu Gara bagātību, es esmu nabags.

Vai jūs domājat, ka mūsu grēksūdzes lūgšana „es, nabaga grēcinieks, Tev sūdzu savus grēkus ...” tāpat vien ir izveidota? Tā mums māca katru dievkalpojumu, ka Dieva priekšā mums nav nekādu bagātību no sevis pašiem. **Mēs visu saņemam no Dieva**. Bagāts Dievā mums nozīmē visu to, kas ir garīgs, jo viss, no kā mēs ceram dzīvot un uz ko gaidām, nāk tikai no Dieva. Un tāds cilvēks nesaka, mana dvēsele, priecājies un līksmojies, tagad tev ir daudz mantas, ēdamā, dzeramā uz daudziem gadiem, nu esi mierīga,

priecīga un līksma. Nē, šāda dvēsele saka savādāk: „**Es esmu līksma par Dievu, savu Pestītāju!**”

Dvēsele saka līdzīgi kā 91.psalma: mans Dievs, uz ko es paļaujos. Tātad, viņa, šī dvēsele, ir vērsusies pie Dieva, viņa cer uz Dieva žēlastību, un tic Dieva žēlastībai. Šī dvēsele gaida no Dieva labo savā dzīvē, pat, ja nekā laba tur nav. Tā ir šī ticība. Tāpēc arī Dāvids reiz teica savai dvēselei, kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī? Ceri uz Dievu!

Mēs tādēļ nākam uz dievkalpojumu, lai savā dzīvē neiestigtu uzticībā mantai, veselībai, cilvēciskai laimei, ēdienam, dzērienam, priekam un līksmei, bet – lai mēs paļautos tikai uz Dievu. Mēs no Viņa dzīvojam, no Viņa labestības mēs visu saņemam un Viņa žēlastības dēļ mēs nonāksim Dieva Valstībā, tāpēc jau ir svētīgi garā nabagie, jo tiem pieder Dieva valstība. Āmen!

Mācītājs Ingus Dauksts

Pārdomas

Kā Tas Kungs mūs darbā sauc

Bīskaps Dr.theol. Kārlis Irbe ir reiz izteicies, ka draudze nedrīkst pastāvēt no sludinātāja un pūļa. Tā neesot nekāda draudze. Draudzei vajag būt tādai kopībai, kur katram ir savs draudzes darbs. Tikai darbā draudze ir īsta draudze, jo tā ir dzīvs organisms, kur katrs loceklis izpilda savu uzdevumu. Lielu dziļu patiesību smēlis no dziļiem, dzidriem Dieva avotiem. Ja Kristus salīdzina sevi ar vīna koku un mūs ar zariem (Jn.15), tad ar vārdu “zari” nav vis domāti tikai mācekļi vien, tāpat arī nevis bīskapi, mācītāji, evaņģēlisti, diakoni, draudzes vecajie vien, – bet kurš katrs draudzes loceklis.

Visi mēs esam vienlīdzīgi atpirkti, visi esam aicināti stāties dievvalstības darbā, visiem mums jābūt dzīviem un augļīgiem zariem pie vīna koka Kristus. Visiem jāstāv lūgšanās un ticības dzīvē organiskā sakarā ar “vīna koku”, jāņem jauni spēki un jānes gardi augļi. Ja zari augļus nenes, tad tie ir nocērtami, jo:

*“Vīna koks dod spēkus zaram,
No kā augļus gaidīt varam.”*

Tādai jābūt draudzei.

Dr.theol. K.Beldavs
1935.g.

Sveicam!

Dzeltens un smaidošs ķirbja vīrelis, rudzu briedis, gardais maizes klaips un krāšņa ziedu mozaīka...

Tas viss savā vietā un savā laikā. Arī altāra rotājumos.

*"Dievs pateicos par katru saules staru,
Ar ko Tu mūsu dienas gaišas dari.
Un dārziem plaukt un drīvām kuplot liec.
Tev pateicos! Tev pateicos!"*

tā dziedam dziesmā.

Tātad Pļaujas svētki – Pateicības svētki. Un arī es jūtos pateicīgs no arhibīskapa rokām saņemot apbalvojumu

"UZTICĪBAS VAIROGS".

Zīmīgi, ka šis apbalvojums pirmo reizi pasniegts tieši Pļaujas svētkos, 2007.gada 2.oktobrī. Kad uzzināju, ka Baznīcas virsvalde to piešķīrusi arī man, jutos neticami pārsteigts. Pagājis taču ilgs laiks, kopš veselības dēļ vairs aktīvi nedarbojos draudzē. Tādēļ vēl jo vairāk likās, ka tā ir kļūda.

Paldies arhibīskapam Vanagam, mācītājiem Jurim, Ingum un Gintam. Ilzītei un kora dziedātājiem. Prieks bija atkal būt draudzes vidū un izjust tās mīlestību.

Novēlu jaunajai paaudzei draudzi sajūst kā mājas, celt un veidot to, godprātīgi saglabāt nākamībai. Lai draudzes priekšniekam K.Graudiņam veiksmē un Dieva Svētība!

"Katrai lietai ir savs nolikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda." (Sal. māc. 3–1)

Andris Blūms

Pārdomas

Manna un Mamons

Pirms daudziem gadiem, aktualizējoties tēmai par desmitās tiesas došanu, man īsti nebija sava viedokļa. Daudzi mani kristīgie draugi šajā jautājumā šķita diezgan nelokāmi, domādami, ka ikvienam kristietim bez atrunām jādod desmit procenti no saviem ienākumiem.

Nebija tā, ka es tam nepiekrīstu, viņiem taču bija Rakstos balstīts pamatojums. Kas gan bija man? Labākajā gadījumā – maznozīmīgi prātuļojumi. Varēju minēt apstākļus, kas attaisnotu pilnu desmit procentu nemaksāšanu (piemēram, lai samaksātu par neplānotu operāciju), bet šo iemeslu saraksts nebija visai veiksmīgs; mani draugi jau nemēģināja noliegt manas vajadzības... Beigu beigās kāds nežēlīgs fakts visā godībā nostājās manu acu priekšā: man nav vajadzīgi šie desmit procenti no maniem ienākumiem; es tos paturu tikai tāpēc, ka tā gribu.

Turklāt mani mulsināja manas draudzes attieksme pret desmito tiesu (vēl joprojām mulšina). Manējā – kā jau vairākums draudžu – šķita samērā pavirša par visu šo “ziedošanas” lietu. Nekad neparādījās vārdu savienojums “desmitā tiesa”, neviens nerunāja par nepieciešamību ziedot draudzei. Šķita, ka no Rakstiem ir izdzēsts jēdziens par pirmo augļu došanu Kungam – un tas aizstāts ar laipnu izpildrakstu: “Ja nav grūti, iedodiet kaut ko.”

Bet desmitās tiesas došana sagādā grūtības. Ja tā nebūtu, Dievs mums nebūtu licis to darīt.

Laika gaitā kļuvu arvien pārliecinātāks, ka Tas Kungs grib, lai pilnībā nododu Viņam savu dzīvi un ka “manas” naudas došana ir šīs nodošanās nepieciešama izpausme. Viņš, kas par brīvu mums devis visu, ir pavēlējis mums dot atpakaļ. Ja mēs nepaklausām, tad ar ko esam labāki par zagļiem? Cilvēks, kas nedod desmito tiesu, riskē kļūt korumpēts. Viņš uzdrošinās būt kā Jūda – tik neapdomīgi nekaunīgs cilvēks, kas domā, ka zagšana no dzīvā Dieva naudasmaka dos viņam kādu ilgstošu labumu.

Dzīvot no mannas.

Pilnu desmit procentu došana piespiež cilvēku paskatīties, cik daudz viņš ir pieķēries materiālām lietām; tā izaicina mannu^{1*} un mamonu^{2*} uz dueli mūsu dvēselē. Zinot, cik ļoti nobažījušies par savām finansēm ir lielākā daļa no mums; zinot, cik smagi mums jāstrādā, lai kaut ko nopelnītu,

un cik stingri turamies pie nopelnītā, nauda kļūst par kaujaslauku, kur Kungs izaicina mūs parādīt savu drosmi.

Tātad, ja atdodam savu dzīvi Dievam, mums nevajadzētu būt izbrīnītiem, ja pirmām kārtām viņš prasa no mums mūsu naudu. Ja mēs nebūsim daļa arī tajā, ar ko gan mēs atšķirsimies no Jaunajā Derībā minētā bagātā jaunekļa, kurš nespēja atdot visu nabagiem, lai sekotu pašam Dievam? Nauda varētu būt skaidiņa mūsu acīs, kas padara mūs aklus. Ja mēs nevēlamies dalīties ar Visaugstāko Dievu vienā no katrām desmit nopelnītajām naudas vienībām, uz kāda pamata tad varam godīgi teikt, ka viņš mums ir viss? Ko gan mēs esam gatavi dot, ja noliedzam viņa daļu?

Tāpat desmitās tiesas došana dod iespēju izteikt mūsu ticību Kristus miesā, kas pēc tā, ko māca Bībele, ir Baznīca. Liec savu naudu, kur tava mute ir, viņi saka (what you say, do it)^{3*}. Protams, mēs neliegtu savu naudu, ja redzētu Jēzu miesā ciešam savu acu priekšā, tad kā mēs varam to liegt viņa ļaudīm?

Dodot mēs saņemam. Šī patiesība ir tā lēca, caur kuru varam saskatīt iemiesošanos: Kristus, kas atdeva katru savas dzīves unci, tika pacelts neizmērojamā krāšņumā, saņemot sava Tēva svētību. Tāpat arī mēs: ja dodam, ko Dievs no mums prasa, tiekam svētīti. Šī svētība pastāv paradīzē, bet tā var kļūt arī par laicīgu realitāti pēc Jēzus apsolījuma, ka tie, kas atstāj savu māju Viņa dēļ, saņems to šajā laikā (Mk 10:29, 30).

Patīkams upuris.

Diskusijās par desmito tiesu allaž jaušama tieksme uz burta kalpību. Šīs diskusijas bieži iestrēgst Bībeles pantu iztīrīšanā par to, cik tad īsi no mums tiek prasīts, kā arī aizdomās, ka Baznīca grib izmantot šos Kristus teiktos vārdus savā labā. Vai gan tas atšķiras no piemērotu atrunu meklēšanas?

Kamēr vien ir kas tāds, kas svarīgāks par desmito tiesu – un pat dažādi naudas izlietošanas mērķi, kas varētu pretendēt būt svarīgāki, – ir nepieciešams tikai viens Bībeles pants, kas veido mūsu attieksmi pret

desmito tiesu: “*Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla*” (1Mz 1:27a). Cilvēks, kas pazīst Dievu, rīkojas pateicībā, un pateicība savu dabisko izteiksmi rod devībā. Devīgs cilvēks vienmēr meklēs, kā iedot vēl vairāk. Šī attieksme – ko vēl es varu dot? – pati par sevi būs mums dzīvinoša, liks mums dot desmit vai vairāk procentus tik dabiski kā neko citu pasaulē.

Kas notiktu, ja mēs katrs no saviem ienākumiem dotu desmit procentus Kungam? Šis jautājums ir no “vienalga” sērijas un atklāj mūsu patieso attieksmi pret Dieva Baznīcu. No vienas puses, mums ir bail, ka nepietiks naudas, lai ērti dzīvotu tālāk, ka mums kaut kas būs jāupurē. No otras puses, ir bailes, ka mūsu ziedotā nauda tiks izšķērdēta, ka draudzei nevar uzticēt tik lielu naudu (vai gan to var uzticēt mūsu dvēselei?).

Runājot par pirmajām raizēm, jā, droši vien mums būs kaut kas jāupurē. Iespējams, būs jāiegrožo savas dzīves standarts vai finansiāli jāpacinās. Bet šie upuri – vai pat vēlēšanās tādus veikt – ticīgajam var nākt par svētību, jo viņš zina, ka Dievs dos visu, kas viņam ir vajadzīgs. Svētības, ko dodam savai ģimenei, galu galā nav iespējamās bez Dieva svētībām. Ja saviem bērniem sakām, ka viņi ir mums “vērti” tik un tik skolasmaudas, kā gan Dievam nebūtu vērtīga katra mūsu naudas vienība bankas kontā? Ja mēs atsakāmies kaut ko upurēt, tad mūsu mīlestība ir tikusi pārbaudīta – un izrādījies, ka tās trūkst.

“Nu labi,” daži teiks, “bet kā mūsu draudze izlietos šo naudu?” Ja visi reizē sāktu dot desmito tiesu, vai mūsu draudzes – mūsu smagnējās, neprasmīgās, neuzticamās draudzes – varētu prasmīgi tikt galā ar tādu negaidītu laimi? Tas ir lieks jautājums. Mūsu uzticību – tāpat kā pravieša Hozejas uzticību netiklei Gomerai – nenosaka rezultāti. Lai gan mēs draudzi neredzam uzvarām vainagotu caur mūsu desmito tiesu, tomēr caur to tiek celta Kristus miesa. Mums jāpūpējas, lai mēs neiekristu Jūdas spriedelēšanā, kurš, redzot, cik dārga eļļa tiek izlieta Jēzus svaidīšanai, ciniski piesauc nejūtīgu utilitārisma veidu.

Mēs dodam Kungam, nevis draudzei; mūsu draudze ir mūsu pilnvarotais. Ja draudze nav izrādījusies uzticama agrāk, varbūt tas ir tāpēc, ka mēs paši neesam atļāvušies tai uzticēties. Mēs esam izprātojuši, kā būtu jādzīvo mācītājam, tāpat arī mūsu dzīvesbiedram un bērniem. Mūsu uzdevums ir padarīt sevi viegli ievainojamu, dot Dievam iespēju pārveidot dāvanu, ko esam saņēmuši Viņa valstībai. Sliktākajā gadījumā mēs būsīm darījuši to, ko vajadzēja, un audzinājuši savu raksturu. Mēs būsīm dzīvojuši

ar mazumu un vairāk paļāvušies uz Dievu. Velns mūs būs kārdinājis pārvērst akmeni maizē, bet mēs to būsīm nolieguši.

Dažos retos gadījumos varbūt kāda kristieša draudze bijusi tik bezatbildīga, ka padarījusi par neapdomīgu (varbūt pat grēcīgu) ziedošanu tai. Šī kristieša apņemšanās dot desmito tiesu tad noliek viņu izvēles priekšā: pārtraukt šo draudzi apmeklēt vai – ja šāds solis būtu grūts – pārdomāt dzīvi, kāpēc viņš noslēdzas no kādas citas patiesi uzticīgas draudzes.

Kalna sprediķis (naudas sprediķis): /Angļu val. vārdu spēle: *Sermon on the Amount* (naudas daudzums) / *Mount* (kalns)/

Ja mēs visi dotu desmit procentus, kas gan tā būtu par liecību! Tomēr – kad no kanceles izskan aicinājums uz desmito tiesu, vienīgais, ko daudzi draudzē dzird, ir vecais, labais Kalna (naudas) sprediķis. Ir dabiski (un dažkārt pareizi), ka daži cilvēki draudzē interpretē šo sprediķi kā egoisma izteiksmi no mācītāja puses. Tas var radīt atsietiena efektu, protams, netīši attaisnojot paša baznīcēna egoismu.

Bet, ja Kalna (naudas) sprediķis nav gana labs, tad nav arī pareizi, ka Baznīcas misiju sakropļo tie cilvēki, kas nav čakli atmaksājuši visu labo lietu Avotam. Varbūt palīdzēs pamatīga kampaņa, dažādu runātāju aicināšana un rakstu publicēšana, kuri no jauna atklāj un stāsta par desmitās tiesas nozīmi.

Bet varbūt mums vajadzīgs vien Svētā Gara pieskāriens sirdij, kas gatava to saņemt, pieskāriens, kas ir daudz skaidrāks un daudz spēcīgāks nekā tūkstoš sprediķu spēks.

2* MAMONS (aramiešu: bagātība) – manta, īpašums (Lk 16:9).

3* Angļu val. ko saki, to dari

Daniels Propsons,

Veinas valsts universitātes filozofijas pasniedzējs, ASV
/no interneta dzīlēm/

Radīšanas liecības

Pierādījumi jaunai pasaulei

Fragmenti no Russell Humphreys raksta izdevumā
Creation Ministries International (CMI)

<https://creation.com/evidence-for-a-young-world>,

Viss raksta tulkojums *latviski* būs pieejams CMI
vietnē: <https://creation.com/latvian>

Ir daudz dabas parādību, kas ir pretrunā evolūcijas idejai, ka Visums ir miljardiem gadu vecs. [...] Bībeles vecums (6000 līdz 10 000 gadu) vienmēr ērti iekļaujas maksimāli iespējamajos vecumos. [...]

1. Galaktikas griežas pārāk ātri.

[..] Mūsu galaktikas, Piena Ceļa, zvaigznes rotē ap galaktikas centru ar dažādu ātrumu. Iekšējās rotē ātrāk nekā ārējās. Novērotie rotēšanas ātrumi ir tik strauji, ka, ja mūsu galaktika būtu vairāk nekā dažus simtus miljonu gadu veca, tā būtu bezveidīgs zvaigžņu disks, nevis pašreizējās spirāles veidā. [...]

Spirāļveida galaktika (CMI) NGC 1232 Eridānas zvaigznājā
(publicēta CMI ar Eiropas Dienvidu observatorijas atļauju).

2. Komētas sadalās pārāk ātri.

Saskaņā ar evolūcijas teoriju komētām būtu vajadzējis būt tādā pat vecumā kā Saules sistēmai, aptuveni 5 miljardus gadu. Tomēr katru reizi, kad komēta riņķo tuvu saulei, tā zaudē tik daudz sava materiāla, ka tā nevarētu eksistēt daudz ilgāk par aptuveni 100 000 gadiem. Daudzu komētu tipiskais vecums ir 10 000 gadu. [...]

3. Nepietiekoši daudz dubļu jūras dibenā.

Katru gadu ūdens un vēji no kontinentiem izskalo aptuveni 25 miljardus tonnu netīrumu un akmeņu, lai nogulsnētu tos okeānā. Šis materiāls uzkrājas kā irdenas nogulsnes (t.i., dubļi) uz cieta bazaltiska (lavas veidota) okeāna dibena ieža. Visu dubļu vidējais dziļums visā okeānā, ieskaitot kontinentālos šelfus, ir mazāks par 400 metriem.

Galvenais zināms veids, kā noņemt dubļus no okeāna dibena, ir plākšņu tektoniskā subdukcija. Tas ir, jūras dibens lēnām slīd (dažus cm/gadā) zem kontinentiem, paņemot sev līdzīgos nogulumus. Saskaņā ar laicīgo zinātnisko literatūru, šis process pašlaik noņem tikai 1 miljardu tonnu gadā. Cik zināms, pārējie 24 miljardi tonnu gadā vienkārši uzkrājas. Šādā ātrumā erozija nogulsnēs pašreizējo nogulumu daudzumu mazāk nekā 12 miljonu gadu laikā.

Tomēr saskaņā ar evolūcijas teoriju erozija un plākšņu subdukcija ir notikusi tik ilgi, kamēr ir pastāvējuši okeāni, it kā 3 miljardus gadu. Ja tas tā būtu, atbilstoši iepriekš minētajiem rādītājiem okeāni būtu masīvi piepildīti ar dubļiem desmitiem kilometru dziļumā. Alternatīvs (kreacionistisks) skaidrojums ir tāds, ka erozija no 1. Mozus grāmatas plūdu ūdeņiem, kas izplūda no kontinentiem aptuveni pirms 5000 gadiem, īsā laikā nogulsēja pašreizējo dubļu daudzumu.

4. Nepietiekoši daudz nātrija jūrā.

Katru gadu upe un citi avoti okeānā izgāž vairāk nekā 450 miljonus tonnu nātrija. Tikai 27% šī nātrija katru gadu izdodas izkļūt no jūras. Cik zināms, atlikums vienkārši uzkrājas okeānā. Ja jūrā nebūtu nātrija, tā būtu uzkrājusi savu pašreizējo daudzumu mazāk nekā 42 miljonu gadu laikā ar šodienas ievades un izvades ātrumu. Tas ir daudz mazāk nekā evolucionārais okeāna vecums, 3 miljardi gadu. [..]

5. Zemes magnētiskais lauks sabrūk pārāk ātri.

Kopējā Zemes magnētiskajā laukā uzkrātā enerģija pēdējo 1000 gadu laikā ir samazinājusies 2,7 reizes. Evolūcijas teorijas, kas izskaidro šo straujo samazināšanos, kā arī to, kā Zeme varēja saglabāt savu magnētisko lauku *miljardiem gadu*, ir ļoti sarežģītas un neadekvātas.

Eksistē daudz labāka kreacionisma teorija. Tā ir vienkārša, balstīta uz skaņu fiziku un izskaidro daudzas lauka iezīmes: tā rašanos, strauju apvērsumu 1. Mozus grāmatas plūdu laikā, virsmas intensitātes samazināšanos un palielināšanos līdz Kristus laikam, kā arī vienmērīgu sabrukšanu kopš tā laika. Šī teorija sakrīt ar paleomagnētiskiem, vēsturiskiem un pašreizējiem datiem. Galvenais rezultāts ir tāds, ka lauka kopējā enerģija (nevis virsmas intensitāte) vienmēr ir samazinājusies vismaz tikpat ātri kā tagad. Šādā ātrumā lauks nevarētu būt vecāks par 10 000 gadu [..].

6. Daudzi slāņi ir pārāk cieši saliekti.

Daudzos kalnu apgabalos tūkstošiem pēdu biezi slāņi ir saliekti un salocīti matadatas formās. Parastā ģeoloģiskā laika skala saka, ka šie veidojumi bija dziļi aprakti un sacietējuši simtiem miljonu gadu, pirms tie tika saliekti. Tomēr locīšana notika bez plaisāšanas, ar tik maziem rādiusiem, ka visam veidojumam bija jābūt vēl mitram un nesacietējušam,

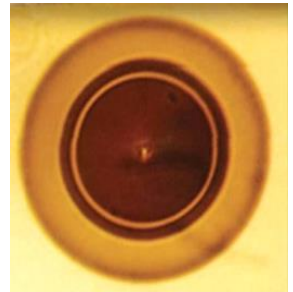
kad notika liece. Tas nozīmē, ka locīšana notika mazāk nekā tūkstošus gadu pēc nogulsnešanās.

7. Iesmidzināts smilšakmens saīsina ģeoloģiskos "vecumus".

Pastāv pārliecinoši ģeoloģiski pierādījumi, ka Kembrija perioda Savačas (*Sawatch*) smilšakmens, kas, iespējams, veidojās pirms 500 miljoniem gadu, no Utes pārejas (*Ute Pass*) lūzuma uz rietumiem no Kolorādospringsas, vēl joprojām nebija ciets, kad tas tika izspiests līdz virsmai Klinšu kalnu (*Rocky Mountains*) pacelšanās laikā, iespējams, pirms 70 miljoniem gadu. Ir maz ticams, ka smilšakmens nesacietētu 430 miljonu gadu laikā, kad tas atradās pazemē. Tā vietā ir iespējams, ka abi ģeoloģiskie notikumi bija ar starpību mazāk nekā simtiem gadu, tādējādi ievērojami saīsinot ģeoloģisko laika skalu.

8. Fosilā radioaktivitāte saīsina ģeoloģisko "vecumu" līdz dažiem gadiem

Radio halo ir krāsaini gredzeni, kas veidojas ap mikroskopiskām radioaktīvo minerālu daļiņām kalnu kristālos. Tie ir fosilie pierādījumi par radioaktīvo sabrukšanu. "Saspiestie" polonija-210 radio halo norāda, ka Juras, Triasa un Eocēna perioda veidojumi Kolorādo plato nogulsņējās vairāku mēnešu laikā viens pēc otra, nevis ar simtiem miljonu gadu starpību, kā to prasa parastā laika skala. Polonija-218 radio halo, kuriem nav pierādījumu par to izcelsmes elementiem, nozīmē vai nu tūlītēju veidošanos, vai krasas izmaiņas radioaktivitātes samazināšanās ātrumos.

Radio halo (avots *Mark Armitage*)

9. Hēlijs nepareizās vietās.

Visas dabā sastopamās radioaktīvo elementu grupas sabrūkot rada hēliju. Ja šāda sabrukšana notiktu miljardiem gadu, kā apgalvo evolucionisti, lielam daudzumam hēlija vajadzēja nonākt Zemes atmosfērā. Hēlija zuduma ātrums no atmosfēras kosmosā ir aprēķināms, un tas ir neliels. Ņemot vērā šos zudumus, mūsdienu atmosfērā ir tikai 0,05% no hēlija daudzuma, ko tā būtu uzkrājusi 5 miljardu gadu laikā. Tas nozīmē, ka atmosfēra ir daudz jaunāka par iespējamo evolūcijas vecumu. Pētījums, kas publicēts *Ģeofizikas pētījumu žurnālā* (*Journal of Geophysical Research*), liecina, ka hēlijam, kas radies radioaktīvās sabrukšanas rezultātā dziļos un

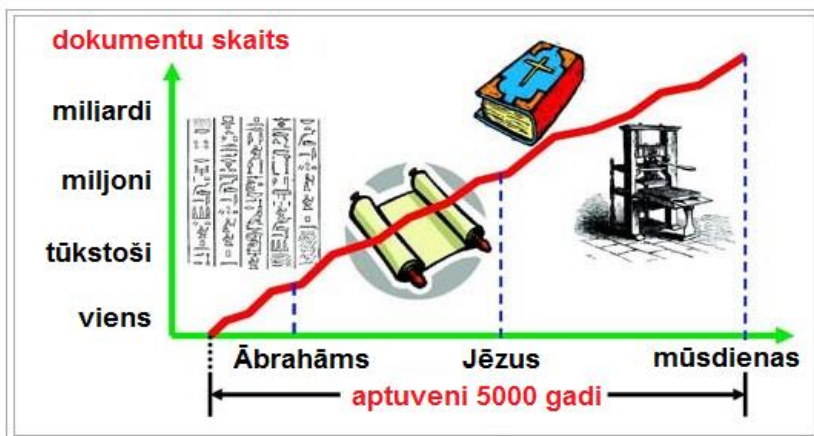
karstos iežos, nav bijis laika noplūst. Lai gan tiek uzskatīts, ka ieži ir vairāk nekā vienu miljardu gadu veci, to lielā hēlija aizture liecina par vecumu tikai tūkstošos gadu.

10. Nepietiek akmens laikmeta skeletu.

Evolūcijas teorijas piekritēji antropologi saka, ka akmens laikmets ilga vismaz 100 000 gadu, un šajā laikā neandertāliešu un kromanjoniešu iedzīvotāju skaits pasaulē bija aptuveni nemainīgs, no 1 līdz 10 miljoniem. Visu to laiku viņi apglabāja savus mirušos ar artefaktiem. Pēc šī scenārija viņi būtu apglabājuši vismaz 4 miljardus līķu. Ja evolūcijas laika skala ir pareiza, apraktajiem kauliem vajadzētu izturēt daudz ilgāk par 100 000 gadu, tāpēc daudziem no 4 miljardiem akmens laikmeta skeletu joprojām vajadzētu eksistēt (un, protams, arī apglabātajiem artefaktiem). Tomēr ir atrasti tikai daži tūkstoši. Tas nozīmē, ka akmens laikmets bija daudz īsāks, nekā domā evolucionisti, daudzās jomās tikai dažus simtus gadus.

11. Lauksaimniecība ir pārāk nesena.

Parastā evolūcijas aina liecina, ka cilvēki akmens laikmetā kā mednieki un vācēji eksistēja 100 000 gadu, pirms viņi mazāk nekā pirms 10 000 gadiem atklāja lauksaimniecību.

Tomēr arheoloģiskie pierādījumi liecina, ka akmens laikmeta cilvēki bija tikpat gudri kā mēs. Ir ļoti maz ticams, ka neviens no 4 miljardiem cilvēku, kas minēti 10. punktā, neatklās, ka augi aug no sēklām. Visticamāk, ka cilvēki bez lauksaimniecības bija mazāk nekā dažus simtus gadu pēc plūdiem, ja vispār bija bez tās.

12. Vēsture ir pārāk īsa.

Pēc evolucionistu domām, akmens laikmeta cilvēks eksistēja 100 000 gadu, iekams pirms apmēram 4000 līdz 5000 gadiem viņš sāka veidot rakstiskas liecības. Aizvēsturiskais cilvēks cēla megalītu pieminekļus, veidoja skaistus alu gleznojumus un glabāja uzskaiti par Mēness fāzēm. Kāpēc viņam būtu jāgaida tūkstošiem gadsimtu, lai izmantotu šīs pašas prasmes vēstures aprakstīšanai? Bībeles laika skala ir daudz ticamāka.

(tulkots ar izdevuma laipnu atļauju;

Articles from Creation Ministries International (creation.com), a ministry that specializes in creation/evolution, and that publishes Creation magazine, are republished with their kind permission. This use does not imply that CMI either endorses or opposes the positions taken in articles on other topics)

Dzeja

Zaiga Ābele

Vakars

Jauks vakars nolaižas pār Bēvuļēnu kokiem,
Un dīķī spoguļojas zelta mākoņmala.
Iet putnu koris vaļā ne pa jokam,
Un gleznā skanošajā viss ir skaists bez gala!
Stāv egle malā stalta kā uz vakti.
Tai migla lēnām aizsedz priekšā plaukstu.
Nāk stārķa paps man pateikt labunakti,
Un baltais amūrs uzsit vilni augstu.
Pēkšķ pīle meldros, meklēdama mājas,
Kliedz dzērve noklīdusi nost no bara.
Un ezis, mazliet saslapinot kājas,
Zem laipas paslēpjas no nokrituša zara.
Gaiss saldas jūsmas pilns un Dieva dvašas ...
Tad pēkšņi apklust viss, un nakts stāv pamalē.

Nu visas skaņas kaut kā izklīst pašas,
Dziļš klusums visu paņem savā azotē.

Un Dieva miers... Stāv vaļā sirds...
Un mulsums... tāds...
Cik esmu Tev es tuvu!
Cik tomēr klusumam ir liela vara!
Bet varbūt tā ir mana dumjā sirds,
Kas nesaprot aiz laimes, ko lai dara?

Notikumi

Finišam tuvojas Svētā Jēkaba ceļa izveide Latvijā

Pirms trim gadiem uzsāktā Svētā Jēkaba ceļa izveide Latvijā ir noslēguma fāzē, vēl atlicis nomarkēt vairākus ceļa posmus, un tad dabā būs iezīmēts cauri Latvijai viss ejošais ceļš. Jēkaba ceļa izveides aktīvistiem pēdējie trīs gadi bijuši ļoti spraigs darba cēliens. Pēc daudziem izpētes pārgājieniem, saskaņošanas ar pašvaldībām un privātpašniekiem izstrādāts maršruts cauri Latvijai, kas kopā ar abiem atzariem ir 560 kilometrus garš un sastāv no 24 etapiem.

Latvija nu iekļaujas lielajā Eiropas Svētā Jēkaba ceļu tīklā, kura galamērķis ir Svētā Jēkaba katedrāle Spānijas pilsētā Santjago de Kompostela. Tas ir viens no populārākajiem svētceļnieku maršrutiem pasaulē, iekļauts UNESCO pasaules kultūras mantojuma sarakstā.

"2019. gads tiešām jau ir ļoti sen. Var teikt, ka no tā laika mēs strādājam nemitīgi. Visus gadalaikus – ziemu, vasaru – nepārtraukti," atklāj Sandra Rone, Latvijas Svētā Jēkaba ceļa asociācijas vadītāja. Viņas un domubiedru darbība balstās milzīgā vēlmē un entuziasmā, lai arī Latvija kļūtu par šī nozīmīgā svētceļojuma daļu. Trijos gados paveikts ļoti daudz. Paturot prātā, ka līdz ar šo ceļu jāizceļ arī nozīmīgas vietas un Latvijas dabas skaistums, izstrādāts īpašs maršruts, kas kopumā ir 420 kilometru garš. Tas sākas

Valkā, ved līdz Rīgai, bet no Rīgas sadalās divos virzienos – uz Žagari vai Skaistkalni, no kurienes ceļotāji var turpināt Svētā Jēkaba ceļu Lietuvā. Tā kā Latvijas ceļam ir divi atzari, tad kopējais kilometru skaits arī ir šie 560.

Daudz darba ieguldīts, lai maršrutu saskaņotu ar pašvaldībām, privātpašniekiem, un šobrīd turpinās ceļa marķēšana dabā ar īpašajām Santjago ceļa zīmēm, kas ir orientieri ceļa gājējiem. Lielākā daļa no posmiem jau nomarkēti, bet vēl atlikuši vairāki sarežģītāk veicami darbi, stāsta Sandra Rone: "Pagājušā gada septembrī saņēmām atļauju, ko mēs gaidījām sešus mēnešus un kas mums ļāva marķēt visu Gaujas Nacionālo parku. Attiecīgi šeit – ar putnu būriņiem. Šis posms mums vēl ir fiziski jāpaveic, dabā jānomarkē. Darbs būs diezgan sarežģīts, jo tās ir vietas, kurām nevar piekļūt ar mašīnu, viss ir jānes ar rokām, jāiet pa takām, jāvelk

ķerrā līdz visi instrumenti. Šie posmi no Siguldas līdz Rāmkalniem ir tuvāko mēnešu darbs, un tad jau paliek pati "astīte" no Carnikavas līdz Rīgai." Marķējuma zīmes ir dažādas, citviet tās ir plāksnītes, citviet uzlīmes, citviet ceļa norādes un vēl citi varianti, bet visos ir vizuāla atsauce uz Santjago ceļa simboliem, kas ir gliemežvāks vai dzeltena bulta. Visbiežāk arī gliemežvāks ir dzeltens uz zila fona, un šīs krāsas dažos posmos jau izpelnījušās kādu cilvēku nepatiku un diemžēl ir nopostītas. Sandra Rone rāda fotogrāfijas, ko viņai atsūtījuši ceļa gājēji no Sedas purva: "Re, kur ir, –

Sedas purvā visas mūsu marķējuma zīmes ir sašķaidītas. Tāda agresija! Mēs to purvu marķējam martā, kad bija sniegs un ledus, strādājām ar trepēm divas dienas. Tagad sirds lūst – tās ir gluži kā sacirstas ar kaut ko. Mēs tagad nolēmām, ka ar eļļas krāsu vienkārši uzkrāsosim dzeltenas bultiņas, lai nebūtu izaicinoša tā zili dzeltenā krāsa, ja kādu tā ļoti satrauc... Ziņas no cilvēkiem diezgan ātri atnāk, jo tagad vasarā ceļu katru nedēļu iet kādi cilvēki. Tad arī zvana vai nu uz "*Camino Latvia*" telefoniem, stāsta, kas ir labi, kas ir slikti, vai Tūrisma informācijas centros pastāsta."

Ar Tūrisma informācijas centriem izvērtusies īpaši auglīga sadarbība. Spilgts piemērs ir Valmieras novada Tūrisma pārvalde, kurā

aktīvi darbojas jau par šī novada Jēkaba ceļa krustmāti dēvētā Zane Krūmiņa.

Valmieras novadam ceļš cauri vijas 70 kilometru garumā, un oficiāli to atklāja šīs vasaras sākumā ar pārgājienu no Brengūļiem līdz Valmierai un kāda īpaša mākslas objekta izveidi, stāsta Zane Krūmiņa: "Pārgājiena galapunktā mēs atklājam īpašu ceļam veltītu mākslas soliņu Gaujas krastos uz ceļa. Soliņa autore ir tepat mūsu vietējā māksliniece Inese Andersone, kurai arī ir ļoti tuva šī lielā ideja par Svētā Jēkaba ceļu. Tapa burvīgs soliņš, ļoti apmeklēts ne tikai no ceļa gājēju, bet arī vietējo iedzīvotāju puses."

Kopumā Latvijā ir 24 ceļa etapi, katrs vidēji 20 kilometrus garš. Svarīgi, lai starp etapiem ceļiniekiem būtu iespēja dabūt naktsmājas, un Latvijā tās pieejamas ļoti dažādās vietās – viesu namos, draudzes mājās, kultūras namos, bet Carnikavā, piemēram, arī laivu mājā.

Svētā Jēkaba ceļa svarīga sastāvdaļa ir svētceļnieku pasēs, kurās ceļinieks krāj zīmodziņus par apmeklētajām vietām, un Latvijā zīmodziņus var saņemt gan naktsmītnēs, gan tūrisma informācijas centros, gan baznīcās, gan vēl citviet.

Zanei Krūmiņai vaicāju par to, kādi ir viņas vērojumi, cik ieinteresēti svētceļnieku uzņemšanā ir tūrisma uzņēmēji? "Protams, pagaidām Latvijā šis ceļš nav tik ļoti attīstīts kā, piemēram, Spānijā, kur ir tūrisma uzņēmēji, kuri pārtiek un pelna tikai no šiem ceļa gājējiem. Viennozīmīgi, Latvijai ir potenciāls kaut kādās vietās, un, es domāju, ka tie tūrisma uzņēmēji, kuri ir iesaistīti, ir pateicīgi, ka viņiem ir arī šāda veida plūsma. Vairāk šobrīd tās ir naktsmītnes lielajās pilsētās vai pa ceļam, jo ir vietas, kur, piemēram, ir tikai viena naktsmītne, tad tā tiks arī izmantota. Camino gājēju skaits ar katru gadu arī pieaug, tā ka, es domāju, mums ir potenciāls attīstīt šo piedāvājumu," ar entuziasmu stāsta Krūmiņa.

Lai iepazīstinātu tuvāk ar šī ceļa ideju un nozīmi, Latvijas Svētā Jēkaba asociācija šopavasār ir uzsākusi arī pārgājienu sēriju pāri Latvijai. Viena no pārgājienu vadītājām ir Zaiga Ābele. Viņas pašas dzīvē

svētceļojums uz Santjago de Kompostela katedrāli Spānijā bija ļoti nozīmīgs pavērsiena punkts. Pirmo reizi ceļu no Pamplonas līdz Santjago viņa nogāja 2014. gadā 66 gadu vecumā, nostaigājot vairāk nekā 700 kilometru. Pēc tam sekojuši vēl pieci svētceļojumi. Tajos Zaiga Ābele vienmēr iet viena pati, un ceļā iegūtais ir neatsverams. "Tāds īsts svētceļojums vienatnē, tas jau ir kā tāda dzīve. Tu tur piedzīvo visu ko – sāpes un priekus, lietu un sauli. Bet tas ceļš iemāca tev pieņemt vienādi visu – gan lietu, gan sauli, gan prieku, gan tās vilšanās.

Es sajutos kā tāds trauks, kas bija pilns ar *viskautkādām* nevajadzīgām lietām, vienkārši Dievs mani iztīrīja, paņēma nost to lieko. Tāpat – cik daudz tu dabū pārdomāt, tā viens ejot un maldoties, arī sāpēs. Tu daudzus notikumus ieraugi pilnīgi citādākā gaismā, tu pilnīgi citādāk uztver pasauli. Svētceļojums iemāca – jo vienkāršāk dzīvo, jo vairāk redzi, jo vairāk piedzīvo, jo vairāk ieraugi skaisto sev apkārt. Kopumā nogāju ap 700 kilometrus, 400 no tiem – ar sāpošu kāju, bet nevienu brīdi es nedomāju, ka pārtraukšu šo ceļu, jo man bija tāda laimes sajūta, tas bija tik vienreizēji, gribējās dalīties ar visu pasauli. To ir pat grūti izstāstīt, ja cilvēks pats tur nav bijis... Un vēl, man ceļš iemācīja kļūt kā bērnam, jo tu priecājies par katru puķi, par katru skudriņu, par katru mākonī, un gribas visus samīlot, visus bēdīgos un noskumušos iepriecināt. Tā ir vienreizēja sajūta. Un es to neesmu pazaudējusi pa šiem gadiem," piedzīvotajā dalās Ābele.

Viena no Zaigas Ābeles atklāsmēm ir arī tā, ka – jo vairāk viņa iepazīst citas zemes un citas kultūras, jo arvien vairāk viņai atklājas Latvijas īpašais skaistums. Tāpēc viņa ar lielu aizrautību iesaistījies Svētā Jēkaba ceļa veidošanā Latvijā un priecājas, ka šī ceļa gājēju ar katru gadu kļūst aizvien vairāk. Latvijas Svētā Jēkaba ceļu iet arī daudz cilvēku no Igaunijas, Lietuvas, Polijas un citām valstīm.

Zaigas Ābeles intervija LSM

Autors: Baiba Kuške (*Latvijas Radio Ziņu dienesta kor.*)

Raksts pieejams: <https://www.lsm.lv/raksts/zinas/latvija/cels-iemaca-vienadi-pienemt-prieku-un-vilsanos-finisam-tuvojas-sveta-jekaba-cela-izveide-latvija.a466271/>

Pārdomas

Nedaudz gaišuma tiem, kas vēl jūtas pazuduši

Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc Sava labā prāta. Fil. 2:13

Kad kādam austriešu dzejniekam un domātājam reiz vaicāja, kas ir pasaulē līdzīgs Dievam, viņš teica – viss, ko nevar nopirkt par naudu! Bez Dieva viss top par „nekas”, bet dzīvē, mūsu dzīvēs visam ir sava nozīme – skaņām un smaržām, smiekliem un sāpēm, priecīgiem un ne tik priecīgiem notikumiem, arī satiktajiem cilvēkiem. Kopā tas viss veido mūsu katra dzīves stāstu. Visiem kopā un katram atsevišķi. Jā, šodien esam satraukušies par pandēmiju, par karu tepat kaimiņos, par cenu celšanos un draudošo aukstumu ziemā, bet tāpat kā ticība paver durvis Dieva darbam mūsos, tieši tāpat bailes paver durvis ienaidniekam visu sagraut, izpostīt un radīt haosu. Bet, kamēr dvēselē ir garīgs haoss, prieka nav un nebūs – tikai stipra ticība Dievam var izārstēt mūsu nemieru. Ticīgs cilvēks zina – lai ko arī Tas Kungs darītu, viss ir tikai uz labu. Tas viss, kas mums tiek sūtīts, mums ir nepieciešams. Vai nu tā ir Dieva dāvana, vai arī stingra mācību stunda... Zalamans, kad tauta žēlojās viņam par savām nedienām, saka: „Ko sēsi, to pļausi. Nelaimes ir tava izvēle. Vainojot, tu zaudē spēku, iekārojot – izsēj savu laimi.” Ko mēs katrs šodien varam darīt, lai pasaule kļūtu gaišāka?

Lai arī ko man stāstītu par šī brīža situāciju, es turpinu apskaut savus mīļos, es netaisos distancēties no tiem, kuriem esmu vajadzīga un kuri ir vajadzīgi man. Es zinu, ka cilvēks izārstējas daudz ātrāk, ja viņu kāds samīļo un apskauj, es zinu, ka cilvēki saslīkst no aukstuma un nemīlestības. Kad mēs apskaujamies, mūsu sirdis savienojas, tad mēs zinām, ka neesam atsevišķas būtnes, bet esam visi savienoti Dieva apskāvienā. Mēs esam Dieva Mīlestībā un Viņa aizsardzībā.

Tas, kas ar mums notiek, ir kā tādi ķēdes posmi, ko sauc par dzīvi. Mēs nevaram atnest, izdzēst nevienu no šiem posmiem, jo pat visgrūtākie laiki ir mums devuši kaut ko labu un nenovērtējamu. Mums ir dota dzīve, lai to saprastu. Lai saprastu, cik smalks un savstarpēji saistīts ir viss. **Tev ir tiesības sēt visu, ko gribi, bet pļaut tu varēsi nevis to, ko gribi, bet to, ko iesēji.** Kam mēs šodien piešķiram lielāku nozīmi – lietām vai attiecībām ar Dievu, ar sevi un ar citiem cilvēkiem? „Dzīve nav domāta nepārtrauktam smagam darbam. Ir tik svarīgi laiku pa laikam apstāties un pārdomāt: ko es daru? Vai vispār ir kāda jēga tam, ko es daru? Dzīve prasa pēc līdzsvara.

Mums jātvēl laiks ne tikai mūsu ārējām vajadzībām, bet arī mums pašiem, mūsu dvēselēm.” (J. Rubenis)

Daudzi bagāti cilvēki ir nomiruši kā visnelaimīgākie nabagi, jo krājuši un veltījuši savu dzīvi tikai mantai un ne cilvēkiem sev apkārt. Turpretim daudzi nabagi no dzīves atvadījušies kā vislielākie bagātņiki, jo viņi savu dzīvi dzīvojuši Dievam.

Priecāsimies šajās rudenīgajās dienās par katru saules staru, par katru nodzīvoto dienu! Ir jāpateicas Dievam gan par karstām, gan par lietainām – par visādām dienām! Jāpateicas par dažādiem cilvēkiem, kas tiek nolikti mūsu ceļā. Nenosodīsim nevienu – katrs cilvēks savas izvēles ir izdarījis un dzīvo tā, kā māc. Tie, kuri nav atraduši Dieva valstību sevī, tāpat jau ir kā... bezpajumtnieki. Lai Kristus dod mums gudrību sēt Labo sēklu šo cilvēku sirdīs! Protams, ir vajadzīga liela gudrība, kā un kad runāt par Kristu. Un tur bez Dieva jau nu nekā. Dzīve bez Dieva ir kā neuzasināts zīmulis, un ar tādu zīmulī neko daudz neuzrakstīsi... Ir brīži, kad tu jūti, ka vajag šo brīdi izmantot, ka Dievs dod izdevību, lai neuzbāzīgi, ar Svētā Gara palīdzību runātu par Kristu. Tā ir iespēja parādīt, ka Dievs ir cilvēka sirds dārgums, ka Dieva slavēšana un lūgšana ir labāka par sūkstīšanos un vainīgo meklēšanu un ka vienkārša, cilvēcīga laime ir labākā barība mūsu dvēselei. Ir tik brīnišķīgi apzināties, ka katra cilvēka dzīve ir vislielākais dārgums Dieva dārgumu apcirkņos. Mēs nevaram būt vēl vairāk mīlēti, kā jau esam, jo Mīlestība ir viss, kas ir. Pārējais ir gaišāki vai ne tik gaiši stāsti mūsu pašu prātos, mūsu domās.

Kad kādā vājuma brīdī zaudēsim cerību, lai Tas Kungs palīdz atcerēties, ka Viņa Mīlestība ir lielāka kā mūsu slimības un vilšanās, un Viņa plāni mūsu dzīvei ir labāki par mūsu sapņiem. Dzīvosim vienkāršāk, nevienam nedarīsim ļaunu. Būsim vienkārši laimīgi! Un tā skaistā un laimīgā sajūta rodas tad, kad saproti, ka tu dzīvo to dzīvi, kuras dēļ esi piedzimis.

Tad nu dzīvosim tā, lai tad, kad pie Debesu vārtiem mūsu „biļete tiks kompostrēta”, mums nav jāraizējas par to, kurp dodamies. Lai mēs zinātu ne tikai to, kas mēs esam, bet arī zinātu, uz kurieni mēs ejam.

Bet, ja man būtu jāsāk dzīve no jauna, es censtos, Kungs, Tevi atrast pēc iespējas ātrāk, lai varētu mīlēt Tevi pēc iespējas ilgāk.

Zaiga Ābele

Zināšanai!

- *Dievkalpojumi –
svētdienās pl.10:00
trešdienās pl.18:30*
 - *dievkalpojums ģimenēm katra
mēneša 2. svētdienā pl. 12:00*
- *Bībeles stundas – ceturtdienās no pl.18:00;
YouTube kanālā pieejams ieraksts.*

Smaidam

No interneta un skolēnu sacerējumiem

–Vai visas pasakas sākas ar vārdiem: “Reiz sensenos laikos...”?

–Nē, daudzas sākas ar vārdiem: ”Ja mani ievēlēsiet Saeimā”

Jo vecāks cilvēks kļūst, jo skaidrāk saprot, ka dzimšanas diena reizi gadā – tas nemaz nav tik reti.

Pētījumos pierādīts, ka visdārgākais transportlīdzeklis ir IKEA veikala ratiņi.

Viņa bija atklāta un godīga, bet katram cilvēkam piemīt sliktās īpašības.

Parkā cilvēki iestādīja kociņus un soliņus.

Es būšu ārsts tāpat kā mans tētis. Tā ir noderīga profesija – taisīt kaulu lūzumus cilvēkiem.

Normunds salauza slēpes. Draugi viņam palīdzēja.

Rainim bija piekrauts skapis un katru dienu viņš piekrāva klāt.

Ak! Miesa, tu esi un paliec tā pati miesa! Kad nedraud briesmas un posts, kad esi mierā ar sev piederošo mantu, tad gan tu spēj ticēt. Bet, tiklīdz uzbrūk trūkums, tu vaimanā un dziedi tā, kā sacīts 4. psalmā: “Kas dos mums laimi?” Miesa un neticība tik ļoti pieķeras redzamajām un klātesošajām lietām, tik neiespējami tai šķiet saskatīt neredzamās un nākamās lietas! Bet 104. psalmā lasām: *“Viņi visi gaida uz Tevi, lai Tu viņiem barību dod savā laikā. Kad Tu to viņiem dod, tad viņi to sakrāj; kad Tu atver savu roku, tad viņi top paēdināti ar visu labu.”* (Ps. 104:27–28)

Mārtiņš Luters

Izdevumu sagatavoja:

I. Buņķe (akvareļi), A. Bormane,
V. Daukste, A. Ķempe, G. Šlihta, J. Miķelsons